U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **nezl. A. G.**, zastoupeného zákonným zástupcem E. G., bytem tamtéž, právně zastoupeného advokátem Mgr. Jiřím Petříkem, se sídlem Stankovského 144, Čelákovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2007, č. j. 48 Az 30/2007 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2006, č. j. OAM-1215/VL-01-BE01-2006, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobci (dále jen „stěžovatel“) mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem ze dne 11. 12. 2007.

Rozsudek stěžovatel napadá kasační stížností z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., čímž namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem, vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnost rozsudku z důvodu nesrozumitelnosti.

Stěžovatel nejprve obecně poukazuje na to, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními důvody, konkrétně s námitkou, že napadené správní rozhodnutí nesplňuje náležitosti vyžadované právním řádem České republiky pro formálně a věcně správné správní rozhodnutí. Stěžovatel také poukazuje na nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu v důsledku absence důkazních prostředků, konkrétně brojí proti tomu, že krajský soud neprovedl výslech navrhovaných svědků, tedy jeho rodičů, kteří měli potvrdit důvody jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Celkově pak připomíná, že správní

orgán ani soud není zbaven povinnosti své rozhodnutí řádně odůvodnit, tedy uvést důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil.

Dále pak brojí proti tomu, že mu nebyl již v řízení o udělení mezinárodní ochrany ustanoven opatrovník z důvodu jeho věku, neboť jeho zákonný zástupce nebyl dostatečně způsobilý zastupovat jeho práva a oprávněné zájmy a navíc sám vedl správní řízení o udělení mezinárodní ochrany týkající se jeho osoby. Stěžovatel tak nebyl zastoupen osobou, která by řádně uplatňovala jeho práva a oprávněné zájmy.

Stěžovatel proto navrhuje, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, a zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatelova ústřední a nejkonkrétnější námitka směřuje proti tomu, že mu nebyl již ve správním řízení ustanoven opatrovník. Tato stěžovatelova nespokojenost s tím, že jej ve správním řízení a poté i v řízení před krajským soudem zastupoval jeho otec jako zákonný zástupce, však není souladná s dosavadní judikaturou určující, kdo je nejvhodnějším opatrovníkem nezletilého účastníka řízení. Připomenout tak lze například právní názor vyslovený v nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 559/2000 (Sb. nál. a usn. ÚS sv. 27, č. 111), podle nějž „*opatrovníka je pak třeba hledat především v okruhu osob blízkých osobě zastupovaného, resp. těch, jež jsou schopny skutečně reprezentovat zájmy účastníka.*“ O tom, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je to typicky právě jeden z rodičů nezletilého žadatele o její udělení, přitom svědčí nejen dlouhá řada rozhodnutí, kde zdejší soud tuto situaci akceptoval, ale i judikatura správních soudů hovořící o tom, že rodiče dokáží u nezletilého žadatele o azyl nejen nejlépe popsat skutkové okolnosti, ale dokonce i „zprostředkovat“ odůvodněnost obav z pronásledování, které žadatel v nízkém věku, jako je tomu nyní u stěžovatele, ještě nedokáže subjektivně pociťovat. To bylo konstatováno například v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2004, sp. zn. 10 Az 120/2003 (publ. pod č. 293/2004 Sb. NSS): „*I u nezletilého žadatele o udělení azylu ve věku necelých tří let, jak je tomu u žalobce, byť narozeného již na území České republiky, lze obecně připustit možnost existence důvodů zakládajících právo na udělení azylu a spočívajících v odůvodněném strachu z pronásledování z důvodu rasy ve státě, jehož občanství má nezletilý žadatel o azyl (§ 12 zákona o azylu), jakož i skutečnost, že tento odůvodněný strach může být zprostředkován zákonným zástupcem takového nezletilého žadatele.*“ V tomto rozsudku se městský soud také pohledem mezinárodněprávních závazků ČR přiklonil k názoru uvedenému výše ohledně nadbytečnosti ustanovování opatrovníka nezletilému žadateli o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy za něj může jednat jeho zákonný zástupce: „*Ustanovení opatrovníka žadateli o azyl mladšímu 18 let soudem totiž zákon vyžaduje k ochraně jeho práv a právem chráněných zájmů spojených s*

pobytem na území České republiky včetně řízení o azylu výlučně jen tehdy, zdržuje-li se takový žadatel na území České republiky bez svého zákonného zástupce (§ 89 odst. 1 zákona o azylu). Pro úplnost je třeba poukázat i na ta ustanovení Úmluvy o právech dítěte, která jednoznačně vyzdvihují primární povinnost smluvních států brát ohled na práva a povinnosti rodičů, resp. zákonných zástupců nezletilého dítěte a respektovat jejich odpovědnost, práva a povinnosti (čl. 3 bod 2. a čl. 5).“

Co se týče ostatních stěžovatelových výtek ohledně údajně nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaným a krajským soudem, ty jsou natolik obecné, že na ně plně dopadá právní věta rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, sp. zn. 3 Azs 18/2004 (publ. pod č. 312/2004 Sb. NSS): „*Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.*“ Jediným neprovedeným důkazem, na který stěžovatel konkrétně poukazuje, je přitom nevyslechnutí jeho rodičů, tato výtka je ovšem v protikladu se skutečností, že jeden z jeho rodičů vystupoval v obou řízeních jako jeho zákonný zástupce, jak proti tomu stěžovatel naopak protestuje.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Stěžovatelovou žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se zdejší soud samostatně nezabýval, když tento plyne automaticky již z § 32 odst. 5 zákona o azylu v nyní účinném znění.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta, přičemž na rozdíl od řízení před krajským soudem v téže věci nepřísluší zde ani odměna právnímu zástupci stěžovatele, neboť právní zástupce, který stěžovatele zastupoval před krajským soudem, byv mu krajským soudem ustanoven, jej před Nejvyšším správním soudem již zastupuje na základě plné moci ze dne 21. 1. 2008 (č. l. 69 soudního spisu).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2008

JUDr. Miluše Došková

předsedkyně senátu